

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **G. K.**, nar. ..., evidenční číslo ..., státní příslušnost Gruzie, hlášen na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t. č. na adrese M. 146/51, L., zast. JUDr. Josefem Moravcem, advokátem PPS advokáti s.r.o., se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. OAM-17/ZA-ZA11-ZA02-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž v obecné rovině namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní

ochrany byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který nemá oporu ve spisovém materiálu a dále spočívá na nesprávném posouzení rozhodné správní otázky správním orgánem. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Požádal o ustanovení zástupce soudem.

V následném doplnění žaloby žalobce uvedl, že během azylového řízení podrobně popsal pronásledování, kterému byl vystaven v souvislosti s odmítnutím vstupu do politické strany Gruzínský sen jako bývalý člen politické strany Sjedenocené národní hnutí. Pronásledování spočívalo v odmítnutí dalšího poskytování bezplatné lékařské pomoci žalobci i jeho rodině a v jeho přímém fyzickém napadení. I nadále má za to, že byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a dále má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání svých politických názorů v Gruzii ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Současně poukázal na své závažné nádorové onemocnění, které nemůže z důvodu odmítnutí dalšího poskytování bezplatné lékařské pomoci v zemi původu léčit. Je přesvědčen, že u něj jsou dány důvody k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobce namítá, že mu nebyla v Gruzii odňata „nadstandardní zdravotní péče“, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, ale bezplatná péče, kterou má bezplatně dostávat každý gruzínský občan. Na léčení v Gruzii nemá peníze a z politických důvodů nemůže dosáhnout na odpovídající bezplatnou lékařskou péči. Nepopírá, že jeho zdravotní stav je stabilizovaný, je schopen transportu do Gruzie a lékařská intervence není nutná, to však dle jeho názoru nemění nic na tom, že k uzdravení léčbu potřebuje a ta pro něho z politických důvodů není v zemi původu dostupná. Odkázal na předloženou zdravotní dokumentaci, se kterou se správní orgán nijak věcně nevypořádal. Dále zpochybnil přesnost a aktuálnost použitých podkladových materiálů, které si správní orgán opatřil v souvislosti s jeho fyzickým napadením, které bylo součástí politického pronásledování jeho osoby a jež uvedl za jeden z důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že v jeho případě nejde o náhodné fyzické napadení, ale o reálnou hrozbu a důvodné obavy založené na dosavadních zkušenostech pronásledování jeho osoby a jeho rodiny. Pokud bude vrácen do Gruzie, hrozí mu skutečné nebezpečí vážné újmy, přičemž nemůže využít účinné ochrany ze strany gruzínských státních orgánů. Tyto důvody jsou pak přinejmenším důvodem k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Závěrem žalobce namítl správním orgánem nesprávné zhodnocení jeho možnosti návratu do Abcházie s tím, že z jeho výpovědí nelze usuzovat, že své potíže v Abcházii nepovažuje za závažné. Tvrdí, že z důvodu angažovanosti jeho rodiny v abcházském konfliktu, nemůže bezpečně pobývat ani v Abcházii, ani se zde léčit. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce namítal, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Stručně zopakoval důvody, pro které požádal o mezinárodní ochranu a citoval definici pronásledování dle § 2 odst. 8 zákona o azylu. Uvedl, že mezi základní lidská práva patří i hospodářská, sociální a kulturní práva, tedy právo na takovou životní úroveň, která by byla s to zajistit jeho zdraví a blahobyt i zdraví a blahobyt jeho rodiny (zejména výživu, šatstvo, byt a lékařskou péči). Žalobce se domnívá, že vzhledem k celkové globalizaci světa je potřeba zvážit, zda porušování výše uvedených práv není třeba nadále posuzovat jako azylově relevantní důvody, a to zejména ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu. Pokračoval, že sociální práva a

svobody v současné době nabírají na síle a důležitosti a stávají se natolik závažnými a rozhodujícími, že jejich porušování samo o sobě může odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů i ve smyslu § 12 zákona o azylu, nejméně však ve smyslu § 14 téhož zákona, zakládat.

Dále žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi tvrzeními v rámci řízení, a to zejména se zprávami o stavu lidských práv a dodržování lidských práv v Gruzii se zaměřením na dodržování sociálních práv a svobod. Dle jeho názoru se žalovaný dostatečně nevypořádal ani se všemi důkazními návrhy, které žalobce předložil (různé dokumenty v národním jazyce – lékařské zprávy), žalovaný je nepřeložil a ani k nim nepřihlížel. Žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil ustanovení § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž nedostatečně zohlednil skutečnost týkající se žalobcova fyzického napadení, když uvedl, že žalobce se měl obrátit na příslušný orgán policie a tento závěr podpořil odkazem na sdělení MZV ČR ze dne 26. 2. 2016. Žalobce k uvedenému odkázal na zprávu Human Rights Watch, World Report 2016, ze které je zřejmé, že policejní vyšetřování je vedeno spíše snahou o politicky motivované trestní stíhání, nelze tedy trvat na názoru, že pokud by se žalobce obrátil na příslušné orgány policie, byla by mu zajištěna ochrana před vládnoucí stranou. Žalobce se domnívá, že v případě jeho návratu do vlasti mu ze strany státních orgánů hrozí pronásledování za uplatňování politických práv v souvislosti s účastí ve Sjednoceném národním hnutí a má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů zastávání těchto politických názorů. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce v rámci provedených pohovorů, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které považuje v daném případě za zcela dostatečné. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je neposkytnutí zdravotní péče a jeho fyzické napadení z důvodu odmítnutí členství v politické straně Gruzínský sen.

K žalobní námitce ohledně žalobcem předložených písemností a lékařských zpráv v průběhu správního řízení, k jejichž přeložení správní orgán nepřistoupil, žalovaný uvedl, že část písemností nepovažoval za nutné přeložit z důvodu, že postačil popis těchto dokumentů ze strany žalobce (rodný list). Pokud jde o lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobce, správní orgán si po příchodu žalobce do Příjímacího střediska Zastávka vyžádal samostatné lékařské vyjádření k jeho zdravotnímu stavu. Další předložené dokumenty žalobce nijak nespecifikoval, neuvedl, čeho se týkají, neupřesnil jejich obsah tak, aby žalovaný mohl posoudit vzhledem k zásadě rychlosti a ekonomiky řízení, zda je nezbytné pro účel řízení provést jejich předklad. Neprovedení překladu těchto písemností žalovaný podrobně odůvodnil na straně 9 napadeného rozhodnutí.

Zdravotní stav žalobce žalovaný dostatečně zhodnotil na straně 10 napadeného rozhodnutí. Zajistil si vyjádření Zdravotního zařízení MV ze dne 21. 1. 2016, z něhož vyplynulo, že zdravotní stav žalobce je stabilizovaný, další lékařská intervence není nutná a žalobce je schopen transportu do země původu, což žalobce v žalobě ani nepopírá. Důvody hodné zvláštního zřetele žalovaný nezjistil. Poukázal na to, že z provedených pohovorů vyplynulo, že žalobce v zemi původu podstoupil tři operační zákroky, v současnosti se neléčí a žádné zdravotní obtíže nemá. Neprokázal tedy, že by mu v Gruzii nebyla zdravotní péče poskytnuta.

Žalovaný upozornil, že i z informace MZV ČR č. j. 93168/2016-LPTP ze dne 26. 2. 2016 plyne, že všichni občané Gruzie si musí za nadstandardní zdravotní služby připlácet a diskriminace na základě politické příslušnosti již není aktuální. Žalobcův zdravotní stav dle názoru žalovaného není natolik nepříznivý či závažný, aby mu byl udělen tak výjimečný druh ochrany, jakým je humanitární azyl. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, týkající se udělení humanitárního azylu uvedl, že tam popisovaná výjimečná situace na žalobce nedopadá, jeho nemoc již nevyžaduje ani léčení či jiný lékařský zákrok, který by byl spjat s nutností jeho pobytu na našem území. K žalobnímu tvrzení o porušování sociálních práv jako azylově relevantním důvodem, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 5 Azs 116/2004, podle kterého: *„Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Proto např. porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu.“* Žalovaný s odkazem na výše uvedenou judikaturu uvedl, že případná tíživá ekonomická situace v zemi původu, či nutnost připlácení si za určené zdravotní služby, která dopadá na veškeré obyvatelstvo Gruzie, nepředstavuje azylově relevantní důvod. K fyzickému napadení žalobce a jeho žalobnímu tvrzení žalovaný s odkazem na sdělení MZV ČR ze dne 26. 2. 2016 zopakoval, že žalobce se na policejní orgány, ani jiné státní orgány Gruzie s žádostí o pomoc neobrátil, tedy neprokázal, že stát původu není ochoten či schopen mu poskytnout ochranu proti nezákonnému jednání (fyzickému napadení), když se o možnost ochrany u gruzínských státních orgánů ani nepokusil. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce uvedl, že nesporně, že za primární důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl neposkytování lékařské péče a napadání ze strany příslušníků politické strany Gruzínský sen v zemi svého původu, kdy v případě návratu nebude jemu a jeho rodině zajištěna a poskytována příslušná lékařská péče,

která by mu zajistila odpovídající ošetření a případnou léčbu. Důvodem podání žádosti tedy bylo porušování základních sociálních práv a svobod a v případě návratu do vlasti je ohroženo jeho právo na život garantované Evropskou úmluvou o lidských právech. Zopakoval, že za současné situace globalizace světa a zejména rozvoje světových ekonomik, je třeba opětovně posoudit, nakolik by se zásadní porušování základních sociálních práv a svobod mělo nadále v rámci azylového řízení přijímat jako obecný důvod pro udělení mezinárodní ochrany v rámci humanitárních důvodů, zejména za situace, kdy politický režim v domovském státě žadatele neumožnil žadateli jeho rozvoj základních sociálních práv a svobod.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání za přítomnosti tlumočníka do jazyka gruzínského.

V přezkumném řízení soud ze správního spisu zjistil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 8. 1. 2016 a zdůvodnil dne 13. 1. 2016, uvedl, že je gruzínské národnosti i státní příslušnosti, pravoslavného vyznání, svobodný, bezdětný. V letech 2008 až 2010 byl členem Sjedenčeného národního hnutí. Narodil se v Abcházii v Suchumi, od roku 1998 žil v Tbilisi, v letech 2005 až 2006 žil střídavě v Tbilisi a Gagře (v Abcházii, odkud pochází jeho babička), od června 2015 žil v Suchumi. Dne 15. 7. 2015 odplul nelegálně z Abcházie na Ukrajinu, pokračoval kamionem do Polska a dále lodí do Švédska, kde požádal o mezinárodní ochranu. V rámci aplikace dublinského nařízení byl dne 8. 1. 2016 předán do ČR. Uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodů politických problémů, kvůli kterým má i rodinné potíže. Vysvětlil, že z důvodu svého bývalého členství v politické straně Sjedenčené národní hnutí a odmítnutí účasti v politické straně Gruzínský sen (1) neposkytuje vláda členům jeho rodiny bezplatnou lékařskou péči. Jeho sestra měla v roce 2007 autonehodu, má invaliditu první třídy a potřebuje rehabilitace. Jeho bratr má cukrovku a otec je válečný invalida. Dále uvedl, že (2) z důvodu odmítnutí účasti v politické straně Gruzínský sen byl fyzicky napaden. (3) Nemůže pobývat ani na území Abcházie z důvodu otcovy a strýčovy účasti ve válce v gruzínsko-abcházském konfliktu v 90. letech minulého století.

V následném pohovoru žalobce k politickým důvodům uvedl, že jeho potíže začaly v roce 2014 při změně vládnoucí strany. Uvedl, že jeho sestra měla v roce 2007 autonehodu, půl roku strávila v nemocnici a pak potřebovala rehabilitaci. Nemá rád politiku, ale kvůli sestře, která potřebovala rehabilitace, se spolu s matkou stali členy politické strany Sjedenčené národní hnutí (v roce 2008) a z toho důvodu nemuseli za rehabilitace sestry (která by jinak byla finančně nákladná) nic platit, léčba byla financována touto stranou. Krom toho dostával za členství ve straně peníze (byl agitátorem) a jeho bratr dostával zdarma inzulin. Jiné důvody ke vstupu do uvedené strany neměl. Členství ukončil v roce 2010, protože chtěl studovat na vysoké škole, nadále byl sympatizantem uvedené strany. Uvedl, že během svého oficiálního členství neměl členskou průkazku, nevydávaly se, ostatní členové strany, které zná, také neměli žádnou legitimaci. Žalobcův odchod ze strany neovlivnil

poskytování lékařské péče jeho příbuzným, protože jeho matka zůstala členkou strany (do roku 2013). Poté, co se do vlády dostala politická strana Gruzínský sen, bylo mu řečeno, že pokud nevstoupí do této politické strany, bude zastaveno financování rehabilitace jeho sestry a další lékařské pomoci, kterou jeho rodina dostávala.

K dotazu správního orgánu žalobce nejdříve uvedl, že parlamentní volby, které vyhrála strana Gruzínský sen, se konaly v roce 2014, ve stejném roce se konaly i prezidentské volby. Po hodinovém přerušení pohovoru z důvodu přestávky se žalobce opravil, že si spletl data voleb s tím, že v říjnu 2012 proběhly předmětné parlamentní volby a v roce 2013 prezidentské volby. Ke svým potížím v zemi původu uvedl, že někdy v červnu 2015 ho navštívili nějakí lidé, kteří se představili jako členové politické strany Gruzínský sen a nabídli mu a jeho matce, aby se stali členy této strany. Oba odmítli. Bylo jim řečeno, že pokud s uvedenou stranou nebudou spolupracovat, nová vláda odmítne poskytovat pomoc, kterou jeho rodina dosud dostávala, což se také stalo. Matka stále píše stížnosti, že jeho rodina pomoc potřebuje. K dotazu žalovaného uvedl, že pomoc jim byla zastavena asi od ledna 2015.

Asi týden po setkání se členy Gruzínský sen v červnu 2015 bylo žalobci slovně vyhrožováno a byl i fyzicky napaden. Uvedl, že mu členové strany volali a chtěli se s ním setkat. Řekl jim, že za nimi přijde do kanceláře. Tam došlo k jeho napadení, po němž měl zlomený zub (navštívil zubaře, který mu ho spravil). Důvodem napadení bylo jeho odmítání stát se členem strany Gruzínský sen. Na policii se se stížností neobrátil, protože to dle jeho mínění nemělo žádný smysl, policie by nešla proti vládě. Osobní zkušenost s činností policie nemá, ale slyšel o tom. Dále uvedl, že ve vlasti měl finanční problémy, protože nemohl nikde pracovat. Po ukončení členství v politické straně začal studovat na vysoké škole, v noci pracoval v supermarketu. Ze zdravotních důvodů musel s prací skončit, měl neurózu.

Při doplňujícím pohovoru dne 19. 1. 2016 ke svému zdravotnímu stavu a uváděné neuróze doplnil, že byl u lékaře, který mu předepsal nějaké léky, ale neměl na ně peníze. Pracoval i u kamaráda ve skladu, ale skončil, protože ho málo platil. Po napadení v červnu 2015 odjel do Abcházie, bydlel u známých, nepracoval. K dotazu žalovaného, zda měl v Abcházii nějaké potíže, uvedl, že se tam dozvěděli, že jeho otec a strýc se v letech 1993-1994 zúčastnili bojů v gruzínsko - abcházském konfliktu a žalobci hrozí, že by ho zabili. Nikdo mu nevyhrožoval, ale v noci by mohli přijít, sebrat ho z domu a něco mu udělat. Pomstít se za to, že proti nim jeho otec bojoval. Dále uvedl, že v letech 2005-2006, kdy pobýval v Abcházii u babičky ve městě Gagra, žádné potíže neměl, byl ještě dítě. V té době tam nevěděli, že jeho otec a strýc bojovali proti Abcházii. Nyní by tam měl problémy, protože je již dospělý. Nemůže říct přesné datum, kdy se o tom lidé v Abcházii dozvěděli, ale to, že uvedené informace mají, mu řekl přítel jeho rodiny, který bydlí na hranicích s Gruzii a pomáhal žalobci při přechodu hranic. Pro odchod z vlasti se rozhodl proto, že nemohl zůstat ani v Gruzii ani v Abcházii. Pomohl mu známý, neměl čas si vyřídit potřebné doklady a z důvodů potíží, o nichž hovořil, neměl naději získat vízum. Z Abcházie nelegálně odplul na Ukrajinu. Převaděčům zaplatil 500 euro, 200 euro dal osobně (ze svých úspor), zbytek mu půjčili známí. Dále uvedl, že jeho rodinní příslušníci zůstali ve vlasti, sestra je nemocná a matka se o ni stará. Jeho matce vyhrožováno nebylo, protože je to žena a má svůj věk. Ke svému současnému

zdravotnímu stavu uvedl, že má rakovinu měkkých tkání, ve vlasti podstoupil tři operace. Nyní se neléčí, protože nemá peníze, nic ho aktuálně neobtěžuje. Žalobce udělil žalovanému souhlas s nahlížením do jeho zdravotní dokumentace. Potvrdil, že ve vlasti kromě problémů s poskytováním zdravotní péče jeho příbuzným, neměl žádné jiné potíže se státními orgány. V případě návratu do vlasti se obává ekonomické nouze (nenašel by práci) a problémů s vyhrožováním. V případě neudělení mezinárodní ochrany by se raději vrátil do Abcházie.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzínské republice. Žalovaný tak konkrétně vycházel z Informací MZV ČR ze dne 20. 5. 2013, 10. 2. 2014, 17. 6. 2015, 24. 7. 2015 a 26. 2. 2016 (konkrétní č. j. jsou uvedena na straně 5 až 6 napadeného rozhodnutí), výroční Zprávy Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, výroční zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2015 – Gruzie ze dne 28. 1. 2015, výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015 a zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2013 ze dne 27. 2. 2014. Žalobce se s uvedenými podklady seznámit nechtěl, ani se k nim vyjádřil, stejně jako ke zdrojům informací či způsobu jejich získání. Na podporu svých tvrzení doložil svůj rodný list a lékařské zprávy o svém zdravotním stavu, své sestry a bratra, dokumenty ohledně svého otce a v poskytnuté lhůtě dále doložil USB disk.

Ze správním orgánem vyžádaného vyjádření Zdravotního zařízení ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2016 ohledně zdravotního stavu žalobce plyne, že tento je stabilizovaný, další lékařská intervence není nutná a žalobce je schopen transportu do vlasti.

Při jednání soudu zástupci účastníků setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná vyjádření.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jím učiněných výpovědí v průběhu správního řízení a na základě opatřených informací o zemi

původu, vyjádřil se i k žalobcem doloženým materiálům. Krajský soud v přezkumném řízení pečlivě hodnotil jednotlivé výpovědi žalobce, žalovaným shromážděné informace o zemi původu a konfrontoval je se žalobními námitkami. Po uvedeném hodnocení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, správní orgán zjistil stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a své rozhodnutí ve vztahu k nesplnění podmínek pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany náležitě odůvodnil.

Dle názoru soudu žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že byl v zemi původu pronásledován dle § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.

K žalobcem uváděným politickým potížím v zemi původu žalovaný na podkladě shromážděných informací připustil, že situace některých členů politické strany Sjdnocené národní hnutí, jejímž členem měl být žalobce dva roky, může být komplikovaná. To se však týkalo zejména vrcholných představitelů strany v období po parlamentních volbách na podzim roku 2012, i když určité potíže nelze vyloučit ani v současné době. Žalobce uvedl, že ho politika nezajímala a jediným důvodem jeho vstupu do uvedené strany bylo získat výhody v oblasti zdravotní péče pro členy své rodiny. Žalovaný na straně 6 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí konfrontoval výpovědi žalobce ohledně jeho členství ve straně (do níž vstoupil v roce 2008, kdy mu bylo pouhých 16 let), tvrzení, že on ani další členové neměli členskou průkazku, protože je strana nevydávala, oproti jeho pozdějšímu tvrzení, že volal domů s tím, že rodiče můžou zajít do kanceláře strany a doložit doklad o jeho členství s dalším tvrzením žalobce při seznámení s podklady pro rozhodnutí, že zajistí průkazy o členství. Uvedené žalovaný dále konfrontoval s obsahem žalobcem předloženého USB disku (ve lhůtě po seznámení se s podklady pro rozhodnutí), na němž jsou vyfoceny průkazy uvedené strany s potvrzením (v anglickém jazyce) o členství žalobce s platností do 31. 12. 2010. Zjištěné pochybnosti ve výpovědích žalobce žalovaný podpořil odkazem na informaci MZV ČR č. j. 931/68/2016-LPTP ze dne 26. 2. 2016, v níž Zastupitelský úřad v Tbilisi uvádí, že v Gruzii se obchoduje s falešnými potvrzeními o členství ve straně Sjdnocené národní hnutí, které jsou v Evropě využívány při žádosti o azyl s tvrzením o perzekuci ze strany vládní moci z důvodu uvedené politické příslušnosti. S uvedeným posouzením se krajský soud ztotožňuje, když ani v žalobě žalobce nenabízí spolehlivé vysvětlení uvedených rozporů.

Soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, i pokud jde o nevěrohodnost tvrzení ve vztahu k počátku potíží žalobce v zemi původu, které vztahuje k roku 2014, kdy se, po parlamentních volbách, dostala k moci politická strana Gruzínský sen. Ze zpráv o zemi původu pak jednoznačně plyne, že předmětné parlamentní volby, v nichž zvítězila politická strana Gruzínský sen, se konaly v říjnu 2012. Nelze přehlédnout, že žalobce tvrdí, že členové strany Gruzínský sen jeho (i jeho matku) s nabídkou členství poprvé oslovili v roce 2014, až v červnu 2015 ho členové strany Gruzínský sen nutili ke vstupu do této strany pod pohrůžkou zastavení financování lékařské pomoci jeho příbuzným, když současně uvedl, že uvedená pomoc byla jeho rodině zastavena již v lednu 2015. Vzhledem k ukončení členství žalobce v politické straně Sjdnocené národní hnutí v roce 2010, konání uvedených parlamentních voleb již v říjnu 2012, údajnému vyhrožování žalobci spojenému s jeho ojedinělým fyzickým napadením v červnu 2015, nelze dospět k jinému závěru, než že výpověď

žalobce nesplňuje požadavky na pravdivou a přesvědčivou výpověď stran intenzity a doby trvání tvrzených potíží v zemi jeho původu, které by bylo možné vyhodnotit jako azylově relevantní pronásledování. Otázkou nevěrohodnosti výpovědí žadatele o mezinárodní ochranu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích. Lze tak odkázat např. na jeho rozsudek ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009-96 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: „(p)osouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“

Žalovaný se rovněž podrobně věnoval posouzení otázky poskytování zdravotní péče v Gruzii. Podle informace MZV ČR č. j. 93168/2016-LPTP ze dne 26. 2. 2016 členové a sympatizanti strany Sjednocené národní hnutí získávali nadstandardní výhody nejen v oblasti zdravotní péče. Aktuálně v této oblasti došlo k výraznému pokroku, bezplatná lékařská péče je garantována všem občanům, diskriminace na základě politické příslušnosti již není aktuální, nadstandardní péči si však občané musí hradit z vlastních prostředků. Hrazení nadstandardní zdravotní péče z vlastních zdrojů není nic výjimečného ani ve vyspělých demokratických státech, uvedenou situaci nelze považovat za diskriminaci ve smyslu zákonných důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Z výpovědí žalobce je zřejmé, že do strany Sjednocené národní hnutí vstoupil nikoli pro své politické názory a své politické přesvědčení, politika ho nezajímala, jak opakovaně uváděl, ale toliko ze zjištěných důvodů, kvůli získání výhod v oblasti zdravotní péče pro své příbuzné. Je rovněž zřejmé, že žalobci byla v Gruzii z důvodu jeho nádorového onemocnění lékařská péče poskytnuta, byly mu provedeny tři operace. Jemu osobně tedy lékařská péče odmítnuta nebyla (jako možná forma diskriminace) a žalobní tvrzení v tomto směru je tak v rozporu s jeho výpověďmi učiněnými v průběhu správního řízení. Všichni žalobcovi příbuzní, kteří se poskytování zdravotní péče domáhali a jimž měla být odmítnuta v souvislosti s postojem žalobce (odmítnutí vstupu do politické strany Gruzínský sen), však v zemi původu zůstali. V odmítnutí lékařské péče příbuzným žalobce v zemi jeho původu nelze spatřovat žádný z taxativně uvedených důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu, pro který by měla být udělena mezinárodní ochrana žalobci. K žalobcem tvrzenému ojedinělému fyzickému napadení v červnu 2015, soud ve shodě se žalovaným a odkazem na informaci MZV ČR č. j. 93168/2016-LPTP ze dne 26. 2. 2016 konstatuje, že žalobce nevyužil žádnou z možností vnitrostátní ochrany k ochraně svých práv. Jeho tvrzení, že obrátit se na policii nemělo smysl, soud ve světle i v rozhodnutí citované judikatury NSS hodnotí k tíži žalobce.

Tvrzené obavy žalobce z potíží v Abcházii z důvodu účasti svého otce a strýce v gruzínsko - abcházském konfliktu v 90. letech soud vzhledem k výpovědím žalobce ohledně jeho dosud bezproblémových pobytů v Abcházii v průběhu jeho života nepovažuje za důvodné. Žalobcem vyslovené obavy jsou ryze hypotetickév noci by mohli přijít, sebrat ho z domu, něco mu udělat, pomstít se za to, že proti nim jeho otec bojoval...“ Žalobce nebyl schopen určit ani časově ani adresně, tj. kdy a jací lidé

z Abcházie se uvedené skutečnosti dozvěděli a měli by se mu pomstít za účast jeho otce a strýce v uvedeném konfliktu. V závěru pohovoru žalobce uvedl i to, že v případě neúspěchu v azylovém řízení by se raději vracel do Abcházie než do Gruzie, což rovněž nenasvědčuje závažnosti jím tvrzených obav.

Na straně 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil, proč nepřistoupil k překladu žalobcem předložených dokumentů (rodný list žalobce, lékařské zprávy, obsah USB disku). Takový postup není v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Krajský soud považuje uvedený postup za souladný i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 193/2014- 20, či ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53, uvedl, že *„(ú)vahu o tom, který z účastníkem navržených důkazů proveden nebude, musí správní orgán náležitě odůvodnit. Z již zmiňovaných limitů zásady zakotvené v § 3 správního řádu vyplývá, že odmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo že navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit, tzn., nedisponuje vypovídací potenci, nebo že provedení důkazu je nadbytečné, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“* Neprovedení překladu uvedených důkazů nepředstavuje pochybení, které by mělo za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Rovněž nelze přisvědčit žalobní námitce o tom, že porušování základních lidských práv ve smyslu v žalobě citovaných zákonů a mezinárodních úmluv, v daném případě hospodářských, sociálních a kulturních práv (s nárokem životní úroveň spojenou se zajištěním zdraví a blahobytu...) by bylo možné spojovat s nárokem na udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu (výčet důvodů je taxativní) či humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K uvedené námitce žalovaný ve svém vyjádření přílehlavě poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz výše).

Krajský soud konstatuje, že *„Institut azylu není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo nehumánní azyl neudělit...“*(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60).

S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému

okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobce (zde hodnotil aktuální zdravotní stav žalobce, který byl v průběhu správního řízení posouzen lékařem Zdravotního zařízení MV dne 26. 1. 2016 a označen jako stabilizovaný; přístup žalobce k lékařské péči v zemi původu, kde mu byly z důvodu onkologického onemocnění provedeny tři operace; aktuální posouzení dostupnosti zdravotní péče v Gruzii pro všechny občany s tím, že pouze nadstandardní úkony si všichni občané hradí z vlastních prostředků) a věku žalobce, neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, č. j. Azs 8/2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“*. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo

skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci, předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Použité informace soud považuje za transparentní, objektivní (pocházejí z více nezávislých informačních zdrojů), přiměřeně aktuální a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Gruzie patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže, které vedly k jeho ojedinělému

fyzickému napadení (které nebylo předmětem šetření policejních či jiných státních orgánů z důvodu rezignace žalobce na případnou ochranu), nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Nad rámec výše uvedeného soud pouze doplňuje, že situaci v Gruzii nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak namítá žalobce ve své žalobě. Pouhá skutečnost, že žalobce své napadení nenahlásil, ač tak evidentně učinit mohl, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003).

Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Tbilisi, ani Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Žalovaný hodnotil i obavu žalobce v návratu do Abcházie, kterou neshledal důvodnou. S uvedeným posouzením se soud rovněž ztotožňuje, když i sám žalobce uvedl, že v případě neúspěchu v azylovém řízení by se raději vracel do Abcházie než do Gruzie, což rovněž nenasvědčuje závažnosti jím tvrzených obav. Rovněž závěr, že v Gruzii v současné době neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, vyplývá z výše citovaných podkladových zpráv.

Krajský soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením jednotlivých hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu (viz strany 11 až 13 napadeného rozhodnutí). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého *...je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*

Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), dostatečných podkladů (§ 50 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. říjen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.